

HOE IK
DE BESTE VRIEND
WERD VAN
HELENA

Jan Sobrie

Lannoo

Met dank aan Sofie Van Sande en Irina Biscop.

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2024

D/2024/45/281

NUR 283, 284

ISBN 978 94 014 2846 0

Tekst: Jan Sobrie
Cover: Sophie Pluim
Zetwerk: Mieke Smalle, www.mmmieke.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

JULIUS

1	Een doodnormaal gezin	13
2	Schimmeltenen op mijn groeifeest	17
3	Allemaal Alleen	24
4	58 graden koorts	27

WONDERLIJKE DINGEN

1	De torenvalk	33
2	Iets belangrijks	38
3	Hoe zet ik de tijd stil?	44
4	Opnieuw bij de dokter	50
5	De lawine	55
6	Planeet Steenvalckus	59
7	Wrattendag	65

HELENA

1	De eerste schooldag	75
2	Kapitein Kots	82
3	De zwembadzebra	85
4	Meneer Collet	89
5	Verteluurkje	91

6	Gemis	96
7	De onderbroek van mevrouw Collet	99
8	Weer samen	110

HET PLAN

1	De voorbereiding	123
2	Spaghettiaavond	133
3	Het grote optreden	139
4	Een aardbeving	151
5	Plan B	157
6	Mijn grootste geheim	163

OPA

1	De knipoog die ik nooit zal vergeten	171
2	De begrafenis	176
3	De koffietafel	179
4	Een bijzonder horloge	183

FRIENDS FOREVER

'Je hebt een snelkookpan uit het zolderraam gegooid.'

'Een televisie', verbeterde ik.

We gingen zitten.

Dokter De Bleecker keek me aan. 'Julius, kan je ons eens vertellen waaróm je een snelkookpan uit...'

'Een televisie', zei ik opnieuw.

'Pardon, een televisietoestel uit het zolderraam liet vallen?'

'Het was een experiment.'

'Een experiment? Twijfel je soms aan de zwaartekracht, Julius?'

Dokter De Bleecker begon te vertellen dat iemand dat al eens geprobeerd had met een appel heel lang geleden. En dat ik er zeker van kon zijn dat de wetten van de zwaartekracht correct waren. 'Als je 't nog eens probeert, Julius,' eindigde hij zijn verhaal, 'kun je het beter met een appel proberen dan met een tv. Dat is iets veiliger... gie-gie-gie.'

Mijn moeder vertrok geen spier. Normaal kon ze altijd wel lachen om zijn grapjes, maar deze keer niet.

Dokter De Bleecker zag het en herpakte zich: 'Nee, nu

even serieus, Julius. Er zijn grenzen en het lijkt erop dat je die grenzen telkens overschrijdt.'

Ik zag mijn moeder instemmend knikken.

'Een week verstoppertje spelen in je bed, een televisie naar beneden gooien... Zo gaat het van kwaad naar erger. Laat ons eens toe in je hoofd, Julius, zodat we kunnen achterhalen wat er scheelt. Kun je dat?'

Na alle vragen van dokter De Bleecker bleef het stil.

Ik zweeg en dacht maar aan één ding: Waarom was het me niet gelukt om de tijd stil te zetten?

De dokter zuchtte. 'Goed, mevrouw, houdt u me op de hoogte?'

'Dat zal ik doen, maar op dit moment ben ik echt radeeloos, dokter.'

Dokter De Bleecker sprak ineens iets stiller, maar ik kon alles horen. 'Als zijn gedrag verergert, dan moeten we misschien eens een afspraak maken met een psycholoog. Ik ken een zeer bekwaam iemand... en ze is zeer goed met kinderen.'

'Mag ik naar opa?' vroeg ik aan mijn moeder tijdens de terugrit.

'Nee', antwoordde ze kortaf en zonder me aan te kijken.

'Alsjeblieft, mama.'

'Nee, je gaat niet.'

'Waarom niet? Het is toch vrijdag?'

'Omdat je gestraft bent... Denk maar eens na over wat jij de laatste tijd allemaal uitspookt.'

'Maar ik wil echt naar opa, mama.'

'Je gaat niet en ik wil er niets meer over horen.'

Toen we thuiskwamen sprak ze in een andere taal tegen mijn vader: 'Deir is somting rong wit de kit... If his bieheej-vieor gets wurs, wie hef toe goow toe e saaikolodzjist...'

Ik verstond het niet, maar ik begreep het wel. Het ging over mij. Maar ik mocht niet weten dat het over mij ging. Daarom spraken ze in een andere taal.

Waarom zeggen ze niet gewoon wat ze denken?

Dat maakt alles ingewikkeld. Heel ingewikkeld.

JULIUS

Een doodnormaal gezin

Eigenlijk is er niets ongewoons aan mij. Er is niets waaraan je kan merken dat ik tot wonderlijke dingen in staat ben. Ik kom uit een doodnormaal gezin. En dat bedoel ik letterlijk. Mijn vader is begrafenisondernemer. En mijn moeder verzorgt voeten. Voeten van andere mensen. Ken je die gele dikke huid op de onderkant van je voet? Dat raspt en schaaft mama er allemaal af. Het lijkt op gemalen kaas die je boven op spaghettisaus strooit.

Mama is ontzettend lief, maar ze heeft een erg vervelende gewoonte. Ze praat graag. Veel en zonder ophouden. Soms praat ze in zulke lange zinnen dat ze adem tekortkomt. Eén keer moest mijn vader haar zelfs reanimeren – dat lijkt op kussen maar dat is het niet – omdat er geen lucht meer in haar longen zat. En ze spreekt met verkleinwoordjes. Waarom weet ik niet.

Ze vindt het ontbijt het belangrijkste moment van de dag en daarom wil ze dat we een halfuur vroeger opstaan. ‘Zodat we gezellig kunnen babbelen.’ Als ik in de badkamer sta, kan ik haar stembanden tot boven horen trillen. Alfred, onze kat, zie je ’s morgens nooit in haar buurt. Haar woorden stromen als watervallen. Ze ratelt maar door en

rustig aan je dag beginnen lukt daarom nooit. Mijn vader gaat tijdens het ontbijt veel naar het toilet. Na elke boterham verdwijnt hij even.

‘Maar Fransje, moet jij nu weer naar ’t toiletje?’

Hij denkt dat hij daar even tot rust kan komen, maar dat is niet zo. Want vaak komt mama op de deur van het toilet kloppen. Dan opent hij, terwijl hij op het toilet zit, de deur.

‘Fransje, ’t is toch niet normaal dat jij zoveel naar ’t toiletje gaat ’s morgens. Wat denk je, Frans? Een afspraakje met de dokter maken?’

Hét favoriete onderwerp van mijn moeder tijdens het ontbijt zijn de voetproblemen van haar patiënten: de ingegroeide teennagels van mevrouw Dimanche, de vier geamputeerde tenen van meneer Bijvoet en de blauw-groene wratten van meneer Bultinck. En als ze daarmee klaar is, begint ze over haar angsten. Ze is bang voor koeien, tennisballen, kiwi’s, duiven, jonge kaas, pannenkoeken, kruisbeelden en bloemkool – die lijken te veel op hersenen, zegt ze. Maar waar ze vooral bang voor is, zijn stiltes. Samen naar een film kijken is onmogelijk. Als er een stilte valt op het scherm, zie je de angst in haar ogen: ‘Waarom zeggen ze niets? Fra-ans, waarom zeggen ze niets?’

En dan zegt mijn vader... ook niets. En ik weet waarom. De beste remedie is zwijgen of heel kort antwoorden. Want hoe meer je terugpraat, hoe meer mama nóg meer begint te praten. Maar ik denk niet dat dat de voornaamste

reden is waarom mijn vader het grootste deel van de tijd zwijgt. Als je elke dag de tranen van andere mensen ziet, word je vanzelf stil. Papa is een grote spons. Hij zuigt de tranen van anderen op en helpt hen zo om hun verdriet draaglijker te maken. Én hij kan goed luisteren en dat is het geheim van zijn succes, denk ik.

Voor de winkel staat een Cadillac Eureka rouwwagen. Een echte oldtimer uit 1958.

Dood of Levend? Vervoerd worden in stijl is een voorrecht voor iedereen!

Dat staat op de flyers die op onze toonbank liggen. De Cadillac Eureka staat te blinken in onze straat. Mijn vader is er heel trots op. Elke zaterdag om halfnegen stipt wast hij zijn Cadillac.

Dan komt hij naar buiten met een emmer water vol zeepsop en een duikbril op tegen de spatten. Ooit kwam er een bus met Amerikanen door onze straat gereden.

'Great stuff, man... Great stuff... When I die, I want to lie on my back in this Cadillac!'

Enkele jaren geleden won papa de Funeral Award, die nu mooi ingelijst in de toonzaal hangt. Daar is hij ook ontzettend trots op.

Dat de winkel vlakbij het kerkhof ligt, is ook handig. Dat spreekt de mensen aan. Zo hoeven ze geen lange stukken in de regen te wandelen op zo'n verdrietige dag. Boven de zaak hangen schuine groene, fluorescerende letters: *Begrafenissen Steenvalck, rusten voor altijd.*

Mama haat die spreuk. ‘Rusten voor altijd? De wormen komen je ingewanden opeten, Fransje, tot alleen je botten in de aarde overblijven. Ik moet er niet aan denken...’

Mijn moeder is als de dood voor... de dood en trouwen met mijn vader was misschien niet de beste keuze.

‘Apotheker, Fransje! Je hebt me altijd gezegd: “Ik word apotheker.”’